

هپاتیت B بیماری بدون علامت

هپاتیت B نوعی بیماری کبدی است و طبق گزارش‌های علمی، اغلب افرادی که به ویروس هپاتیت B آلوده می‌شوند، از بیماری خود آگاهی ندارند و سال‌ها پس از ابتلا از وجود این بیماری مطلع می‌شوند.

هپاتیت B نوعی بیماری کبدی است و طبق گزارش‌های علمی، اغلب افرادی که به ویروس هپاتیت B آلوده می‌شوند، از بیماری خود آگاهی ندارند و سال‌ها پس از ابتلا از وجود این بیماری مطلع می‌شوند.

به گزارش سلامت نیوز به نقل از ایرنا؛ هپاتیت بیماری است که کبد را درگیر کرده و برحسب زمان کشف ویروس به انواع A، B، C، D و E تقسیم بندی می شود که از این میان طبق آمار وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، میزان آلودگی و ناقل بودن هپاتیت بی به ترتیب 1.7 و 1.2 درصد در جامعه است.

علائم بیماری هپاتیت B

هپاتیت B در اغلب موارد از مادران آلوده به نوزادان منتقل می شود و تا سال ها علامتی از خود نشان نمی دهد. بی اشتهاپی، ضعف، بی حالی، پررنگی ادرار و زردی و ضعف سیستم ایمنی بدن از جمله علائم بیماری هپاتیت است.

در برخی موارد به دنبال بروز هپاتیت حاد ویروسی، فرد به صورت یک فرد ناقل در می آید؛ خوشبختانه فقط ۱۰ درصد افراد مبتلا به هپاتیت حاد ویروسی دچار هپاتیت مزمن می شوند و ناقل هپاتیت باقی می مانند اما در صورت انتقال عفونت از مادر به نوزاد، در اغلب موارد حالت ناقل پابرجا خواهد ماند و نوزادان آلوده، خود آلوده کننده جامعه خواهند بود.

تشخیص بیماری هپاتیت B

تشخیص هپاتیت B از طریق اندازه گیری آنتی ژن (نوعی ترکیبات ایجاد کننده واکنش های ایمنی بدن) از طریق آزمایشی موسوم به آزمایش HBS AG، میسر است و اگر جواب آزمایش مثبت بود به آن معنا است که در بدن فرد، ویروس هپاتیت B وجود دارد.

حال عمومی بیمار، وضعیت کبد (اندازه آن و نتایج آزمایش های مخصوص کبد) و چند آزمایش دیگر در مورد فعالیت ویروس در بدن از دیگر آزمایش های مربوط به تشخیص بیماری هپاتیت B به شمار می روند. در اغلب موارد به دنبال کشف ویروس هپاتیت B در بدن یک فرد، سایر افراد خانواده آزمایش شده و موارد مثبت بدون علامت شناسایی می شوند.

بهتر است ناقلین هپاتیت B به صورت دوره ای (سه تا شش ماه) از نظر عملکرد کبد بررسی شوند تا در صورت تبدیل شدن به هپاتیت مزمن، تشخیص و درمان سریع تر صورت گیرد و از تخریب بیشتر کبد جلوگیری شود.

ضرورت مراجعه ناقلین هپاتیت B به متخصص

ناقلین هپاتیت B ، هیچگونه علامت، نشانه و ناراحتی ندارند، اما در خونشان ویروس وجود دارد بنابراین پس از تشخیص باید هر شش ماه یک بار به پزشک مراجعه کرده و آزمایش وضعیت کبدی را انجام دهند؛ این امر جنبه حیاتی دارد و با انجام آن می توان به فعال شدن بیماری در مراحل اولیه پی برد.

در اغلب موارد شواهدی دال بر تخریب و التهاب سلول های کبدی ناقلین هپاتیت B ، مشاهده نمی شود. در واقع یک سازش و همزیستی بین ویروس ها و سیستم دفاعی بدن به وجود می آید. این سازگاری ممکن است تا سالیان سال باقی بماند و بیمار مشکل کبدی پیدا نکند و ویروس همچنان در حالت نهفته تا آخر عمر باقی بماند.

بنا به اعلام مرکز پاسخگویی سلامت ۱۴۹۰، از هر یکصد نفری که به این حالت مبتلا هستند، سالانه ، ویروس هپاتیت B از بدن یک یا دو نفر پاک می شود و تعداد بسیار کمی از این افراد در عرض چند سال، دچار بازگشت بیماری شده و به اصطلاح فعالیت ویروس در بدن آنها مجدداً از سر گرفته می شود.

به همین دلیل به حاملین هپاتیت B توصیه می شود تا برای معاینه و انجام آزمایش های کبدی و بررسی وضعیت شان هر شش ماه یک بار به پزشک معالج خود مراجعه کنند. بهتر است ناقلین هپاتیت B به صورت دوره ای (سه تا شش ماه) از نظر عملکرد کبد بررسی شوند تا در صورت تبدیل شدن به هپاتیت مزمن، تشخیص و درمان سریع تر صورت گیرد و از تخریب بیشتر کبد جلوگیری شود.

امکان ابتلای ناقلین هپاتیت B به سیروز

در تعداد کمی از این بیماران که اختلال در کار کبد به صورت پیشرونده است، احتمال ابتلا به سیروز (التهاب شدید کبد) وجود دارد. خوشبختانه امروزه با عرضه داروهای جدید امکان جلوگیری یا به تاخیر انداختن این روند وجود دارد. تزریق واکسن ضد ویروس هپاتیت B به صورت سه دوز با فواصل یک ماه بعد و ۶ ماه بعد می تواند تا بیش از ۹۵ درصد، مانع از ابتلا به سیروز شود.

هپاتیت مزمن B و داروهای این بیماری

در تعدادی از افراد مبتلا به هپاتیت B، ویروس به صورت فعال سبب التهاب کبد شده و آنزیم های (ترکیبات تسریع کننده واکنش) کبدی در خون این افراد افزایش می یابد.

این افراد نیاز به تشخیص شدت التهاب در کبد و فعالیت ویروس در خون و درمان دارند. برای تشخیص فعال بودن بیماری و پیگیری بیماران بعد از شروع درمان لازم است آزمایشات اندازه گیری سطح میزان ویروس در خون (موسوم به آزمایش PCR شمارشی) انجام شود.

امروزه داروهای ضد ویروسی متعددی برای درمان هپاتیت مورد استفاده قرار می گیرد. دارویی موسوم به «اینترفرون-آلفا" دارای اثرات ضد ویروسی بوده و سبب تحریک سیستم دفاعی بدن می شود. تجویز این دارو طبق نظر پزشک صورت می گیرد.

بنا به اعلام مرکز پاسخگویی سلامت ۱۴۹۰، آزمایشی موسوم به PCR شمارشی در تعیین شدت بیماری و میزان پاسخ به درمان داروهای ضد ویروسی کمک فراوانی می کند.

یکی دیگر از داروهایی که در درمان هپاتیت مزمن استفاده می شود، قرصی موسوم به «لامیوودین" است. این دارو با مهار آنزیم مسئول تکثیر ویروس هپاتیت B، موجب مهار تکثیر آن و کنترل بیماری هپاتیت مزمن B می شود.

پیشگیری از هپاتیت B

تزریق واکسن ضد ویروس هپاتیت B به صورت سه دوز با فواصل صفر، یک و شش ماه می تواند بیش از ۹۵ درصد، مانع از ابتلا به این بیماری شود. افراد می توانند با تلقیح واکسن، از ابتلای خود در برابر این عفونت محافظت کنند.

دکتر محمود نبوی رییس اداره هپاتیت های ویروسی وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی درباره واکسیناسیون این بیماری گفت: تمام ایرانی های زیر ۲۴ سال علیه هپاتیت B، واکسینه شده اند که اگر این واکسیناسیون به افراد زیر ۴۰ سال افزایش یابد، مشکل هپاتیت B در کشور تا حد زیادی رفع خواهد شد.

وی درباره داروهای هپاتیت B افزود: داروهای هپاتیت B پیش از این از خارج کشور وارد می شد اما در چند سال اخیر در داخل کشور تولید شده و تحت پوشش بیمه قرار گرفته است بطور مثال داروی خوراکی هپاتیت بی از یک میلیون تومان به کمتر از ۵۰ هزار تومان کاهش یافته است.

رییس اداره هپاتیت های ویروسی وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی یادآور شد: ۹۵ درصد بیماران هپاتیت بی، بهبود یافته، یک تا دو درصد جان خود را از دست داده و دو درصد هم دچار هپاتیت مزمن می شوند.